

stoupen právním zástupcem, než z tohoto pochybení nemůže stěžovatel pro sebe nic vyvozovati, ana včasným podáním opravného prostředku se vada ta zhojila. Že napadené usnesení jest tak nedostatečné, že je nelze bezpečně přezkoumati, nemůže stížnost sama důvodně tvrditi, ano usnesení jasně a zřetelně uvádí a odůvodňuje, proč a na základě kterých okolností má výši stanoveného výživného za přiměřenou potřebám nezletilého dítěte i majetkovým poměrům otcovým. Tvrzení stížnosti, že okolnosti ty z důvodů napadeného usnesení nejsou patrné, je v rozporu s obsahem těchto důvodů. Stanovení výše výživného nižšími soudy jest výsledkem volného uvážení soudcovského. Přihlédly-li nižší soudy i k možnosti výdělku, již má stěžovatel jako vyučený řeznický pomocník a jež tvoří součást jeho hospodářské mohoucnosti, učinily tak v rámci volného uvažování okolností, pro výměru výživného rozhodných (viz i § 1 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n.) a nelze postupu jejich proto odporovati pod rouškou nelegičnosti výt- kou zmatečnosti, jež by tu byla jen, kdyby v ý r o k nebo důvody byly samy se sebou v rozporu, takže by se jednotlivé části jejich svým obsahem vylučovaly, nemohouce vedle sebe obstáti.

Čís. 12864.

Jest nezákonností (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931), uložil-li soud man- želskému otci placení výživného dítěti, jež není u něho, nerozhodn- u o předurčující otázce, komu z obou rodičů má býti dáno dítě do vý- chovy a výživy.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, R I 797/33.)

Soud první stolice uložil manželskému otci, by platil na vý- živu dítěte měsíčních 150 Kč. Rekursní soud snížil vyživovací příspěvek na měsíčních 120 Kč.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by o ní dále jednal o znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs právem napadá srovnalá rozhodnutí nižších soudů pro nezákonnost. Neboť rodiče dítěte žijí odděleně, manželství jejich dosud nebylo rozvedeno ani rozloučeno a není dosud rozřešena otázka, zda dítě má zůstat ve výchově a výživě otcově či matčině (§ 142 obč. zák.). Otec tvrdí, že dítě neoprávněně je mu zadržováno a uplatňuje své právo, by dítě bylo u něho ponecháno ve výchově, při čemž se nezpěčuje poskytovat mu výživu in natura. Jest nezákonné, když soud uložil manželskému otci placení výživného na základě té pouhé skutečnosti, že dítě u něho není, a když nerozhodl o prejudi- ciální otázce, komu z obou rodičů má dítě býti dáno do výchovy a vý- živy (sb. n. s. čís. 9572). Opatrovnický soud bude tedy musiti vyšetřiti okolnosti, tvořící podklad pro rozhodnutí této otázky, a rozřešiti ji,

nežli rozhodne o nároku na placení výživného. Při tom se upozorňuje, že opatrovníci v tomto řízení nebude moci zůstatí matka pro rozpor zájmů a že bude musiti býti dítku zřízen nestranný opatrovník k činu (§ 271 obč. zák.).

Čís. 12865.

Ustanovení § 47, druhý odstavec, ex. ř. lze použítí i, byly-li sice svršky povinného zabaveny, avšak po zabavení byly povinným odstraněny z místa, kde byly v den zabavení, čímž bylo provedení exekuce zmařeno.

(Rozh. ze dne 30. září 1933, R I 804/33.)

Soud první stolice vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele, by dlužníku bylo uloženo pod přísahou udati, kde jsou nyní věci zabavené dne 21. února 1933 u Josefa L-a. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jest nesporno, že jde o exekuci k vynucení zaplacení pohledávky peněžité, při níž dlužník jest podle § 47 druhý odstavec ex. ř. povinen předložití seznam svého jmění a udati místo, kde jsou jednotlivé části jeho majetku. V souzeném případě bylo již výkonným orgánem sepsáno jmění dlužníků, pokud bylo v uschování u speditéra Josefa L-a, a v tom směru není třeba, by dlužníci seznam jeho předložili, neboť by byl jen opakováním zájemního protokolu; zbývá jen, by po rozumu § 47 druhý odstavec ex. ř. udali místo, kde zabavené svršky nyní jsou. Tomu není na závadu předpis § 47 první odstavec ex. ř., jenž jedná jen o přísežném udání místa, kde jsou věci, jichž vydání nebo plnění dlužníkem má býti vynuceno, neboť i § 47 druhý odstavec ex. ř. týkající se mobilární exekuce pro pohledávky peněžité, žádá přísežné udání místa, kde svršky, tvořící majetek exekutů, jsou, a o tento případ tuto jde. Podmínkou vyjevovací přísahy podle § 47 druhý odstavec ex. ř. ovšem jest, by exekuce zůstala bezvýslednou. V souzeném případě byly sice svršky exekutů zabaveny, avšak po zabavení byly exekuty odstraněny z místa, kde se nacházely v den zabavení, čímž bylo provedení exekuce zmařeno. Podmínkou přísahy vyjevovací není, aby byl učiněn marně pokus něco zabavití, stačí, že nelze pokračovatí v exekuci uschováním a prodejem svršků, ježto byly svršky exekuty odstraněny z místa zabavení a exekuti se zdráhají udati místo, kde svršky ty nyní jsou.

Čís. 12866.

Advokátovi nepřisluší již samo o sobě zákonné zástavní právo na hotovosti, již pro svého klienta přijal, nýbrž může se na ní zástavním právem zajistiti jen složením na soudě za předpokladů § 19 adv. ř.